

jejímu právnímu zástupci, podotknuto, že rozhodnutí pokládati jest za doručené dnem, kdy obci bylo dodáno a jí presentováno, a že jest nerozhodné, kdy je dala doručiti svému právnímu zástupci.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Rozhodnutí zsp-é z 5. října 1921 intimováno bylo výměrem osp-é ze dne 14. října 1921. Intimát ten jest adresován městské radě v K., tedy orgánu, který reprezentuje obec ve vlastním oboru působnosti (§ 13 ob. zř.), tedy také v její vlastnosti jako strany na sporu zúčastněné, a byl 28. října 1921 u městské rady presentován. Při této intimaci nebylo pražádného momentu, který odůvodňoval domněnku, že intimace děje se obci nikoliv jako straně, nýbrž jako pomocnému orgánu státní správy za účelem, aby teprve sama v přenesené působnosti obstarala vyrozumění stran. Vzhledem k ustanovení § 37, odst. 2, ob. zř. přicházela tu obec předem již v úvahu pouze jako strana. Intimát neobsahoval také žádného příkazu, aby byl stranám teprve sdělen, a okolnost, že byl adresován městské radě a nikoliv starostovi, který podle § 61 ob. zř. jedině jest pověřen vykonáváním přenesené působnosti, svědčila, že je určen obci jako straně.

Je na biledni, že městská rada, byvši o rozhodnutí zsp-é zpravena, nemůže odepřítí vzíti je jménem obce jako strany ve věci zúčastněné na vědomí a že nemůže býti jí přiznáno, aby se teprve ještě usnášela o novém intimování jeho obci v postavení její jako strany, čímž by jí zároveň bylo umožněno, aby podle své libovůle sama určovala termín doručení a tím dobu, kdy rozhodnutí nabýti má proti obci účinnosti. Na věci nemění ničeho ani okolnost, že obec v předchozím správním řízení byla zastoupena advokátem, neboť i v takovém případě — jak vyslovil nss již ve svém nář. Boh. 1116 adm. — doručení do vlastních rukou strany je přípustné a účinné.

Poněvadž, jak nesporno, doručení městské radě stalo se 28. října, rekurs na min. vnitra však podán teprve 1. prosince, tedy po uplynutí zákonné a v právním poučení vyznačené 4nedělní odvolací lhůty, jednal žal. úřad po právu, když jej jako opožděný odmítl.

Č. 3775.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Pro převody nemovitostí v Čechách před 5. říjnem 1920 se stavší platí o stížnosti do platebního rozkazu na dávku z přírůstku hodnoty předpis § 20 řádu dávk. z 29. prosince 1915 č. 83 z. z., i když stížnost podána byla za působnosti řádu dávkového z 23. září 1920 č. 545 Sb.

(Nález ze dne 20. června 1924 č. 11.086).

Věc: E. P. v Ch. proti zemskému správnímu výboru v Praze o včasnost rekursu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Platebním rozkazem z 21. září 1922 byla st-li z převodu nemovitostí kupní smlouvou z 30. srpna 1919 A. H. v Ch. prodaných vyměřena dávka z přírůstku hodnoty na základě dávk. řádu pro Čechy z 29. prosince 1915 č. 83 z. z.; platební rozkaz byl st-li doručen dne 5. listopadu 1922; obsahuje právní poučení, že do něho lze podati ve lhůtě 30denní, počínajíc ode dne jeho doručení, stížnost u zsv.

Podání st-lovo z 1. prosince 1922 brojící proti správnosti předpisu dávky, bylo adresováno na zem. inspektorát pro zem. dávky v Praze, došlo u něho 4. prosince 1922 a bylo úřadem tímto jakožto odvolání postoupeno zsv-u dne 16. prosince 1922.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání toto jako opožděné zamítnuto s odůvodněním, že platební rozkaz byl doručen zciziteli 5. listopadu 1922 a stížnost jeho došla k zsv-u jakožto k zákonem určenému místu podacímu teprve 16. prosince 1922, tedy již po uplynutí 30denní lhůty odvolací.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

St-I namítá pouze, že ustanovení § 20 d. ř. pro Čechy z 29. prosince 1915 č. 83 z. z. nelze použití pro daný případ, pro nějž platí předpis § 19, odst. 1 dávkového řádu z 23. září 1920 č. 545 Sb., dle něhož do platebního rozkazu možno podati ve 30denní lhůtě po doručení jeho stížnost k zem. výboru a sice přímo u úřadu, který rozkaz vydal.

St-I dovolává se pro svůj náhled druhého odstavce § 30 řádu dávk. z r. 1920, a dovozuje z jeho znění, že pro převody nemovitostí, které se staly přede dnem počátku účinnosti tohoto řádu dávk., platí jen ty předpisy dávk. řádu pro Čechy z roku 1915, které se týkají v l a s t n í h o v y m ě ř e n í dávky, nikoliv však též předpisy formálního práva, zejména o opravném prostředku.

Jde tedy o otázku, zda v 2. odst. § 30 d. ř. z r. 1920 zachovány byly v platnosti všechny předpisy dřívějšího dávk. řádu pro Čechy ohledně převodů, které se staly před 5. říjnem 1920 či pouze předpisy materiálně-právní.

Nss je názoru, že platí na zmíněné převody všechny předpisy dřívějšího dávk. řádu; to vysvětluje zřejmě ze znění obou odstavců cit. § 30, který v odst. 1 podrobuje předpisům nového řádu dávkového vůbec, tedy i předpisům formálního práva, j e d i n ě převody ode dne početi působnosti tohoto řádu nastalé, v odst. 2. pak pro vyměření dávky z převodů před uvedeným dnem nastalých výslovně zachovává předpisy dřívějších řádů dávk., rovněž bez jakéhokoliv omezení. Nutno proto souditi, že pro převody před 5. říjnem nastalé byly zachovány všechny předpisy řádu dávk., za jehož působnosti převody se staly, tedy i předpisy o opravném prostředku, zejména o místě podacímu, a že účelem odstavce 2. § 30 bylo právě zdůrazniti, že předpisy nového řádu dávk. vůbec, tedy ani po stránce formální, nevztahují se na převody za působnosti staršího řádu dávk. provedené.

Poněvadž st-I podal opravný prostředek u nesprávného místa podacího a týž došel k zsv-u, u něhož měl dle § 20 ř. d. z r. 1915 býti podán, po zákonné lhůtě, nemá výtka nezákonnosti nař. rozhodnutí důvodu, čímž padá i výtka vadnosti řízení.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3776.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Byla-li stížnost do vyměření dávky z přírůstku hodnoty z převodu nemovitosti, opřená o důvod osvobození od dávky v § 3 č. 3 řádu dávk. z r. 1920 č. 545 Sb., pravoplatně zamítnuta z důvodu, že strana neprokázala ještě splnění